

Niekoľko slov o trpezlivosti...

V živom a temperamentnom Taliansku veľmi často opakujú: „To chce trpezlivosť!“ A v skutočnosti nielen oni, ale aj my jej dnes potrebujeme aspoň za hrst'. Čo je to vlastne tá trpezlivosť? Ona je určitým druhom kresťanskej čnosti sily. Ľahšie je proti zlu bojovať než zlo znášať. Ľudové príslovie to vraví aj takto: „Nie je dobrý chlap, čo veľa bije, ale ten, ktorý veľa vydrží!“ Hoci je to tak, predsa len, zlo znášať sa nám nezdá celkom ideálne a správne. Naopak, práve pasivita voči zlu neraz zaviniť, že zlo zapustí korene a usadí sa v nás i v druhých. Takto pochopená trpezlivosť by sa ľahko mohla stať rúškom slabosti a lenivosti. Koľko vecí v živote sa môže a má napraviť, namiesto toho, aby sme ich len „trpezlivo“ znášali. Lenivec bude radšej trpezlivo spať na zle ustlatej posteli, než aby zliezol z nej a upravil si ju.

Ale to, čo nás zaujíma je trpezlivosť, znášanie ťažkostí, bolesti a utrpenia mysliac pritom na tie skutočnosti, keď sa zlo odstrániť nedá. Bojovať proti zlu a nepríjemnosti by bolo veľmi nerozumné a neúčinné, niečo ako ísť hlavou proti múru. Aj tu vidíme už určitý postup oproti minulosti, keď bolo mnoho chorôb a ťažkostí, ktoré dnes nie sú, alebo aspoň nie v takej miere ako vtedy. Zostávajú však napriek tomu mnohé, ako to my nazývame „zlá“, ktoré nám treba znášať vo väčšej, či menšej miere. Bolí ma napríklad zub. Nebudem odkladať túto nepríjemnú záležitosť a pôjdem čo najskôr k zubárovi. Nemôžem ale zabrániť, ani ja, ani zubár, určitému druhu bolesti a nepríjemnosti súvisiacej s vŕtaním, plombovaním, či vytrhnutím pokazeného zuba.

Trpezlivosť je teda čnosť, ktorá ma učí znášať pokojne a vytrvalo to zlo, ktoré nemôžem odstrániť. Tento postoj hoci je rozumný, (veď čo iné mi ostáva ako zlo trpezlivo znášať), vyžaduje odo mňa, aby som sa poddal niečomu, čo nechcem. V prvom momente sa to zdá, ako niečo zahanbuje, možno i ponižujúce, akási trpká kapitulácia... Z tohto dôvodu nachádzame v dejinách ľudí a národov ľudskú trpezlivosť spojenú vždy s nejakým vyšším cieľom: „budem trpezlivý, znesiem výčitky, ba i krik, len aby nebolo doma ešte horšie ako je“, alebo „budem trpezlivý ako indián, ani sa nepohnem, aby som sa mohol v tichosti a nepozorovane zmocniť veci, po ktorej toľko túžim“, - „budem trpezlivý, lebo trpezlivosť ruže prináša, aby som získal pomaličky, postupne peniaze, majetok alebo osobu“. V niektorých prípadoch takto

pochopená trpezlivosť sa javí ako rozumné čakanie, možno i chytráctvo, ba javí sa aj ako zaľatosť a pýcha, čo už čnosťou nie je.

Isté je, že takéto dôvody - „vyššie ciele“ - pre kresťana, nie sú dostatočné. Pre nás platia v plnom význame slová pána Ježiša: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, nech vezme svoj kríž a nech ma nasleduje.“ (porov. Mt 16, 24). A to, ako dodávajú evanjelisti „denne“. My možno, denne znášame slobodne a trpezlivo mnoho ťažkostí a nepríjemností, až sme si na to zvykli, ale to nie je ešte to, čo nazývame čnosťou trpezlivosti v kresťanskom zmysle. Študent sa napríklad učí celú noc na skúšku. Keď ju spraví a za ňou i všetky ostatné, trpezlivo znáša nepohodlné cestovanie v preplnenom dopravnom prostriedku, len aby sa dostal na dovolenku a mohol si čím skôr oddýchnuť. Aby nás kresťanov takéto a podobné trpezlivosti viedli ku dokonalosti a ku tomu, čo voláme kresťanská čnosť trpezlivosti, je nevyhnutné, aby sme niesli kríž „za Kristom“, to znamená s pravým úmyslom, v duchu nábožnosti, inými slovami dať svojej trpezlivosti kresťanskú náplň.

Francúzsky spisovateľ Gaudier takto hovorí o kresťanskej trpezlivosti: „Trpezlivosť je čnosť. Jej cieľom je nielen mierniť, ale úplne odstrániť smútok a duchovnú skleslosť, ktorá sa nás zmocňuje v ťažkostiach, ktoré nás zavalujú. Znášame preto pevne a veľkodušne akékoľvek protivenstvá, nakoľko ich dopúšťa Boh. Neochabujeme preto v snahe o dokonalosť, ani nezanedbávame svoje povinnosti, ale riadime sa zdravým rozumom a Božou vôľou.“

Na záver, keď chceme zhrnúť, to čo sme si povedali môže to vyjadriť takto: Kresťanská trpezlivosť znamená trpieť spolu s Kristom. Spájať svoje ťažkosti, bolesti a utrpenie s ním a s jeho krížom. Chceme takto spolu s ním trpieť, aby sme s ním boli aj oslávení. Pritom sa nespoliehame sa svoju silu a schopnosti, keď znášame ťažkosti a kríže, ale na Božiu lásku, Božiu moc i silu. Veď keď Boh dáva a dopúšťa kríž, dáva spolu s ním i silu k tomu, aby sme ťažkosti a kríže zvládli a uniesli. Boh nedovolí zaťažit' nás nad naše sily a sľubuje i dáva nám svoju Božskú silu a pomocnú ruku. Pokojne s Kristom a za Ním niesť svoj každodenný kríž, premieňať ťažkosti a utrpenie na prejav lásky k Bohu a človeku, znamená kráčať na Kalváriu, ale i ku večnej odmene a sláve, ktorá bude patriť nám i tým, za ktorých sme sa obetovali.

Mário Orbán

Únavový syndróm

Náš únavový syndróm je spôsobený chronickým stavom v hriechu, je prejavom vzd'arovania sa z Tvojej cesty, Pane.

Unavení sme z rýchleho behu života, z globality informačných tokov, z nedodržiavania zákonov, hluku verejného života, z médií i rečí ulice, výchovy našich detí, nesplnenia našich snov a nedostatku lásky.

A tak nás zbav únavy a riad' naše kroky, aby sme neskončili ako unavený kúkoľ.

Modlíme sa tu pri premenení chleba a vína: vyžiar na nás silu Ducha, aby sme posilnení stratili únavu všedných dní, a svieži kráčali cestami spásy, a stali sa zdravou úrodou Tvojich polí.

Amen.

Bohumil H. Chmelík

Stratil sa z dohľadu

Aj vy ste si už niekedy povedali, aké by to bolo, keby Ježiš prišiel teraz do nášho sveta tak ako pred dvomi tisícročiami? Pri pohľade na vieru a duchovno, ktoré sa dnes prehadzujú akoby z pleca na plece, to vyznie ako zaujímavý experiment. Človek by si povedal, že ten, kto by dnes Krista osobne stretol, musel by prestať s pochybnosťami a uveriť. Veď byť svedkom napríklad zázraku uzdravenia, vzkriesenia či rozmnoženia chlebov nemôže nikoho nechať na pochybách. Zvlášť ak by sme mali možnosť byť pri tom všetkom tak blízko ako povedzme apoštol Peter. Viera kresťana by sa po takejto životnej skúsenosti musela zmeniť na ozajstnú skalu. Prestali by večné problémy s jej povrchnosťou či plytkosťou. Všetko je to však len vízia večného „keby“. Stačia zázraky na to, aby sme sa stali skalopevnými veriacimi, kresťanmi, svedkami pre ostatných? Na túto otázku odpovedá aj epizóda z Matúšovho evanjelia.

Iba niekoľko hodín po tom, čo bol Peter svedkom zázračného nasýtenia zástupcov, počul Ježišovu výčitku: „Maloverný!“ Najprv plný odhodlania opustil loďku a urobil prvé kroky po vode. Potom prišiel strach a topenie. Ježiš ho zavolať, aby vykročil na vodu, lenže už po pár metroch ho musel z nej ťahať. Čo ešte Petrovi, ktorý bol pri Učiteľovi tak blízko, chýbalo? Ježiša vnímal najskôr len ako Majstra kráčajúceho po mori, a preto neváhal opustiť loďku. Potom však jeho pozornosť strhol vietor a vlny. Kde je Ježiš? Stratil sa z dohľadu.

JAROSLAV IVANCO
Snímka: Marián Gavenda

Dobre vedomie obveseľuje

1. Slávou dobrého človeka je svedectvo dobrého svedomia.
2. Maj dobré svedomie a budeš vždy veselý.
3. Dobré svedomie znesie veľmi mnoho, a aj v protivenstvách býva plné radosti.
4. Zlé svedomie je vždy bojzlivé a nepokojné.
5. Prijemne si odpočinieš, keď ti srdce nebude nič vyčítať.
6. Teš sa len vtedy, keď urobíš niečo dobrého.
7. Zlí ľudia nikdy nepoznajú ozajstnú veselosť, nikdy necítia vnútorný pokoj: „Lebo bezbožní nemajú pokoj“ hovorí Pán (Iz 48, 22, 57, 21).
8. A keď hovoria: Sme spokojní, nič zlého sa nám nestane, a kto by nám smel ublížiť? Neverte im: lebo hnev Boží náhle povstane, zničí ich diela a ich myšlienky zaniknú.
9. Človeku, ktorý miluje, nie je ťažko chváliť sa súžením lebo tým sa chváliť znamená „chváliť sa iba krížom Pána Ježiša“ (Gal 6, 14).
10. Krátka je sláva, ktorú ľudia dávajú a prijímajú.
11. Svetskú slávu vždy sprevádza zármutok.
12. Sláva dobrých je v ich svedomí, a nie v chvále ľudskej.
13. Veselosť spravodlivých je z Boha a v Bohu, a ich radosť je v pravde.
14. Kto túži po opravdivej a večnej sláve, o časnú sa nestará.
15. A kto vyhľadáva časnú slávu, alebo nepohľadá ňou z duše, dokazuje, že si nebeskú slávu menej cení.
16. Veľmi spokojné srdce má, kto sa nestará ani o chvály, ani o hany.
17. Ľahko sa uzmierni a uspokojí ten, kto má čisté svedomie.
18. Nebudeš svätejším, keď ťa chvália, ani horším, keď ťa hania.
19. Čo si, to si, a nemôžeš sa nazývať väčším, než si podľa Božieho úsudku.
20. Ak budeš pozorovať, čo si vo svojom vnútri, nebudeš dbať o to, čo o tebe hovoria ľudia.
21. „Človek vidí len to, čo je pred očami, ale Pán hľadá do srdca“ (1 Sam 16,7).
22. Človek hľadá na skutky, ale Boh vidí úmysly.
23. Konať vždy dobre a mnoho o sebe nemyslieť, to je známkou pokornej duše.
24. Neželat' si útechu od nijakého tvora, je znakom čistoty a vnútornej dôvery.
25. O tom kto nehľadá pre seba nijaké vonkajšie svedectvo, je zjavné, že sa celkom spolieha na Boha.
26. „Lebo nie ten je osvedčený, kto sa sám odporúča, ale ten, koho odporúča Pán“, hovorí svätý Pavol (2 Kor 10,18).

Tomáš H. Kempenský, „O nasledovaní Krista“

Sväté omše v 19. týždni Cezročného obdobia

12.VIII. utorok

18.00 Poďakovanie P.Márii a B.Srdcu

13.VIII. streda

18.00 + Michal Jurčovič, manž. Anna a rodičia

15.VIII. piatok – Nanebovzatie P.Márie-prik.sviatok

18.00 + Sidónia Krajčovičová

16.VIII. sobota

16.00 sobáš so sv.omšou – Rudolf Rímeš a
Petra Gažiová

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

17.VIII. 20. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 na úmysel

9.15 + Ľuboš Moravec a rodičia

14.00 Mariánska pobožnosť pri soche P.Márie
v Budmericiach

Ak dvaja hudobníci,
klavirista a huslista, hrajú duo, obaja musia hrať
tú istú skladbu od toho istého autora.

Musia dodržiavať rytmus a všetko,
čo im prikazuje notový part,
hoci každý z nich má v rukách
iný hudobný nástroj.

V takom prípade, keď obaja hrajú „kto s kým“,
hovoríme o krásnom umeleckom výkone.

No ak jeden z hudobníkov pristupuje ku skladbe
po svojom, hrajú spôsobom „kto z koho“.

Často sa stretávam s ľuďmi, ktorí v manželstve alebo v
práci vymenia prvý štýl za druhý
a ešte sa čudujú, že im to
„neladí“.

Max Kašparu „Sum z pien“

Potom povedal človekovi: „Vystri ruku!“ On ju vystrel a bola zasa zdravá ako druhá. Farizeji vyšli von, a radili sa o ňom, ako ho zahubiť.

(Mt 12, 13 - 14)

„Šťastní sú tí, čo majú čisté srdce, lebo oni uvidia Boha.“

(porov. Mt 5,8)

Nepriatel'ia

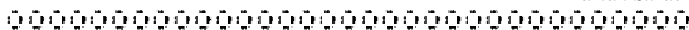
Farizeji boli Ježišovi nepriatel'ia. Neprijali ho nikdy ako Mesiáša. Vadila im jeho existencia, a preto sa rozhodli, že ho zabijú.

S nepriatel'mi sa ťažko komunikuje. Občas sa v živote stretne s ľuďmi, ktorí nás z rozličných dôvodov nenávidia a ktorým vadí už len to, že žijeme a dýchame rovnaký vzduch ako oni. Ako s nimi komunikovať?

Asi najdôležitejšie je nedať im pocítiť, že nás rozrušuje ich postoj. Z pohľadu Ježišovho učenia platí aj v takýchto situáciách: „Milujte svojich nepriatel'ov, robte dobre tým, čo vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú, a modlite sa za tých, čo vás potupujú“ (Lk 6, 27 - 28). Paradoxne môžeme povedať, že potrebujeme nepriatel'ov, lebo len oni nám nastavia najčistejšie zrkadlo, v ktorom môžeme vidieť, aká je hĺbka našej ľudskosti a lásky k blížnym. Umožňujú nám prežiť vrcholné umenie komunikácie. Komunikovať s nimi je najlepším testom našich rozprávačských kvalít. Kto nedokáže komunikovať s nepriatel'mi, tak ešte nevie, čo je to pravá radosť z rozprávania.

K nepriatel'om sa správajme ako k chorým ľuďom, ktorí potrebujú našu lásku a súcit. Oni žijú v presvedčení, že tak, ako nás nenávidia, tak aj my ich nenávidíme. Pokiaľ na nich „zaútočíme“ vyrovnanosťou, pokojom a láskou, tak ich „odzbrojujeme“. Ak však použijeme rovnaké „zbrane“ ako oni, spôsobujeme im veľkú radosť, lebo na to čakajú, a napokon aj víťazia. Najväčšie víťazstvo našich nepriatel'ov prichádza vtedy, keď sa presvedčia, že aj my sme ich nepriatel'ia. Ich víťazstvo je však našou prehrou.

Marián Šuráb

Liturgický kalendár

11.VIII. pondelok sv.Klára, panna
12.VIII. utorok sv.Jana Františka de Chantal, reholníčka
13.VIII. streda sv.Poncián, pápež sv.Hypolit,kňaz,mučeníci
14.VIII. štvrtok sv.Maximilián Mária Kolbe, kňaz mučeník
15.VIII. piatok Nanebovzatie Panny Márie - prikázaný viatok
16.VIII. sobota sv.Štefan Uhorský

Pane, v dnešný večer prichádzam do tohto chrámu s úprimnou túžbou nielen spoznávať čistotu lásky a rozumieť jej, ale aj s túžbou stretnúť sa s tebou. Nie som schopný správne rozumieť a správne utvárať čistotu lásky iba sám. Som rád, Pane, že v dnešný večer hovoríš ku mne na túto tému.

Pripomínaš mi, že i moje šťastie si vložil do čistej, nesebeckej, milujúcej lásky.

Len tak môžem byť skutočným človekom, ak sa budem vychovávať k tejto čistej láske. Ty si prisľúbil, že ťa uvidia iba tí, a iba tí budú šťastní, ktorí budú mať čisté srdce.

Ó, Pane, čo všetko mi doteraz v mojom živote hovoril výraz „mať čisté srdce“?

Čo všetko som pod tým rozumel?

Možno som sa niekedy bál tej témy, bál som sa o nej hovoriť, možno i myslieť na ňu...

A možno - vieš, Pane, dobre - možno mi tá téma pripomínala to, čo som zbabral - z nevedomosti, hlúposti, sebeckta, slabosti, keď som jednoducho strácal čistotu svojej lásky, keď mi chýbal neraz čistý pohľad na druhého, keď mi chýbal čistý vzťah, keď som neraz závidel, chcel presadzovať seba na úkor druhých, keď som pestoval sebalásku a plietol som si to aj s tou telesnou láskou...

Ale v dnešný večer, Pane, mi hovoríš, že čistota lásky, to je predovšetkým čistota od sebeckta, znamená to naučiť sa nesebecky milovať...

Ako dobre, Pane, že mi dávaš nádej do môjho života. Keby som to niekedy hádam zbabral, poplietol, ty mi hovoríš, že si ochotný mi utvoriť nové srdce, srdce, ktoré bude schopné milovať čistou, nesebeckou láskou...

Ježišu, na tvoje sväté, milujúce Srdce sa pozerám, pri tvojom Srdci chcem poznať i svoje srdce, naplniť moje srdce takým ohňom lásky svojho Ducha, aby som rozoznal, čo moju lásku špatí, čo ju ochudobňuje a čo jej dáva krásu, čaro a nestratiteľnú hodnotu.

Nauč ma, Pane, milovať čistou, nesebeckou láskou.

Nauč ma, Pane, mať čistý milujúci pohľad, nauč ma, Pane, vážiť si každého s kým sa stretám, a uč ma v ňom vidieť teba a pomôž mi, aby i ten druhý mohol teba stretať vo mne...

Vieš dobre, ako mi to neraz robí problémy, vieš dobre, koľkokrát mám ťažkosti - aj keď chcem milovať takou láskou, ale som slabý, zlyhám a znechucuje ma to...

Ty mi dávaš v dnešný večer pred oči svoju Matku,

Matku krásneho milovania, Matku jednoduchej, nesebeckej, čistej lásky.

Obraciam sa v dnešný večer k tebe, Mária, zverujem ti každého kto je tu, v tomto chráme zverujem ti všetkých mladých ľudí, dospelých ľudí tohto mesta...

a prosím ťa, vypros im dar tej lásky, ktorou si milovala ty svojím čistým, nepoškvrneným srdcom, vypros pre nás silu a poznanie, že čistota lásky, to nie je len taká myšlienka, len taká túžba, ale že je možné ju naplňať a žiť...

Mária, ty Matka krásneho milovania, uč nás hľadiť na teba, ktorá si celá krásna.

Uč nás, Matka, milovať láskou
tvojho srdca a srdca tvojho Syna..

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. - meditácie

N Á D E J Aj vtedy, keď bol kráľ Alexander Veľký na vojenskom ťažení v Ázii, zaujímal sa o finančnú situáciu svojich vojakov. Aby rodiny tých, ktorí boli s ním vo vojne, netrpeli počas ich neprítomnosti nedostatkom, rozdeľoval im kráľovské pozemky a príjmy. Keď už takýmto spôsobom vyčerpal takmer všetky kráľovské zdroje, jeho priateľ, generál Perdicas, sa ho spýtal, čo si nechal pre seba.

„Nádej,“ odpovedal Alexander.

„V tom prípade“ povedal Perdicas, „my, ktorí sa s tebou delíme o tvoje zisky, chceme sa deliť aj o tvoju nádej“

Generál odmietol pridelenú čiastku a niekoľkí ďalší kráľovi priatelia urobili to isté.

Okolnosti nikdy nie sú také dobré, aby človek nemusel mať strach, ale ani také zlé, aby stratil všetku nádej.

— Dánske príslovie

bl. Marco d' Aviano

13.august

Pápež blahorečil „otca kapucína“, uviedol reportér britskej spravodajskej televízie BBC, keď Ján Pavol II. dňa 27. apríla zaradil do menoslovu blahoslavených talianskeho kapucína Marca d'Aviana. Vynález kávy so spenenou mliečnou čiapočkou, ktorý sa tomuto vynikajúcemu kazateľovi a reformátorovi cirkevného života pripisuje, však určite nebol hlavným dôvodom na zavŕšenie procesu beatifikácie. Životný príklad pátra d'Aviana totiž môže vzpružiť aj dnešných kresťanov viac než kofeín.

Narodil sa 17. novembra 1631 ako Carlo Domenico Cristofon v Aviane. Ešte v chlapčenskom veku ho rodičia zverili do výchovy jezuitskému kolégiu. Marco bol

uzavretý a rád sníval. Jedného dňa sa rozhodol, že bude misionárom Turkov, ktorí v tom čase ohrozovali európske krajiny. Nevrátil sa z pravidelnej vychádzky, ale vydal sa k pohanom, aby ich obrátil na správnu vieru. Po dvoch dňoch cesty, unavený a hladný, dorazil k dverám kapucínskeho kláštora v Capodistrii. Okrem jedla a strechy nad hlavou tu našiel aj múdru radu, aby sa vrátil domov k rodičom. Krátke stretnutie s týmito rehoľníkmi sa pre neho stalo osudným. Boh ho povolal obliecť si hnedý kapucínsky habit. Ako sedemnásťročný vstúpil do noviciátu a prijal meno Marco d'Aviano a roku 1655 bol vysvätený za kňaza. Onedlho sa z neho stal horlivý kazateľ. Najmä v období adventu a pôstu precestoval celé Taliansko. Bol mužom modlitby a poslušnosti, povahou tichý a skromný. Z ticha mníšskej cely ho 8. septembra 1676 vytrhla nečakaná udalosť: pozvali ho kázať do padovského kláštora. Keď sa modlil, jedna z prítomných rehoľníčok Vincenza Francesoniová, ktorá bola 13 rokov pripútaná na lôžko, sa náhle uzdravila. Podobné mimoriadne prípady sa stali aj o mesiac počas jeho pobytu v Benátkach a spôsobili, že Marco d'Aviano získal veľkú popularitu. Táto sláva však nijako nepoznačila jeho správanie. Naďalej pokračoval v apoštolskej službe, ktorá prinášala bohaté plody. Jeho radu a duchovnú pomoc však už nevyhľadávali iba jednoduchí ľudia, ale aj významné osobnosti vtedajšej spoločnosti. Medzi jeho dobrých priateľov patrila cisár Leopold I., ktorý sa s ním radil nielen v náboženských otázkach, ale aj v problémoch rodinného či politického charakteru. Marco d'Aviano sa často zdržiaval na cisárskom dvore a ako pápežský legát a misionár sa aktívne zúčastňoval na boji proti Turkom. Podieľal sa aj na oslobodení Viedne z osmanského područia roku 1683. Odvtedy sa traduje legenda, že porazení tureckí vojaci zanechali v meste svoj náklad kávy. Na viedenské pomery bol však nápoj priveľmi horký a silný, a tak vraj Marco d'Aviano začal doň pridávať mlieko a sladil ho medom. Na jeho počesť nazvali novú kávu kapucínom (z tal. cappuccino).

Marco d'Aviano zaznamenal aj ďalšie vojenské úspechy. V rokoch 1683 — 1689 sa zúčastnil na protitureckých ťaženiach. Jeho úlohou bolo budovať priateľské vzťahy v cisárskej armáde a poskytovať vojakom duchovné služby.

Roku 1699 kapucínsky vojenský kňaz ochorel. Pri jeho lôžku sa vystriedali mnohí aristokrati, ktorí sa mu prišli poďakovať za jeho priateľstvo a službu. Dňa 12. augusta mu apoštolský nuncius priniesol požehnanie od pápeža Inocenta XII. O deň nato Marco d'Aviano zomrel, držiac v rukách kríž.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku